

... de l'hotel.

un savi va dir: «Hay que vivir para ver», i efectivament, és veritat. El que vol fixar-se amb les coses, a cada pas en veu de noves, i... anem al gra.

Arran de l'excursió que feu el chor «Unió Arbucienca», visitant Reus i Tarragona, varen passar un seguit de facècies que, recollint-les i narrant-les una per una, podria omplir-se'n un llibre. No les diré totes... Deixaré apart allò d'aquells que deien que els llagostins eren de la quinta d'en Castelar, perquè es menjaven closca i tot. No descriuré tampoc l'ensorrada del que va cantar «ruenos y relámpagos», degut a que li havien donat el to massa baix, i ni ajupint-se podia arribar-hi... No, no... de tot això no vull dir-ne res. Contaré només el meu cas, que de no haver-lo explicat, no el sabia ningú.

El diumenge, vàrem fer nit a Reus... En havent sopat, els uns volien anar al cine, altres al ball, i altres a donar un tomb. Jo estava cansat de caminar tot el dia, i vaig dir que em quedava a dormir...

Ens hostatjàvem a l'hotel. París, i aquest hotel com tots els seus similars, té el seu sereno, perquè acompanyi la gent a les seves habitacions, i vigili durant la nit.

El sereno de l'hotel París és un home petitó, grassonet, trempat com unes pasquies i servicial en extrem.

I bé: Tornant a mi, quan els meus companys foren a voliar-la, ja em teniu escales amunt, i cap a dormir falta gent... Número 37... Obro la porta, encenc el llum em despullo, i ja soc amagat dintre els llençols.

Llavors en poso a reflexionar... ¡Tanmateix era ben asel! Els meus companys a divertir-se i jo a dormir... I tot ¿perquè?.. Per l'endemà despertar-me primer que els altres, i fer el mussol pel carrer, esperant que es llevin... Vaig recordar-me que quan anava a estudi el senyor Mestre ens deia; «El tiempo es oro y quien lo pierde es un moro»... Sí, sí, era veritat! Dormir és perdre el temps... i el temps és or... i jo no volia ésser cap «moro»... Aniria al teatre!.. Tal dit tal fet... salto del llit, torno a vestir-me, em poso les sabates, sense posar-me els mitjons, perquè ja era de nit i feia calor, escales avall i cap a teatre falta gent. En sortir de l'hotel, trobo un de la colla.

—Em pensava que eres a dormir?

—Sí, però m'he tornat a llevar. M'he repensat i me'n vaig a teatre.

—Ben fet, noi! —va dir-me ell—. Diverteix-te i «arriba que en donen».

Torno del teatre, entro a l'hotel, i el «sereno» ja m'esperava a la porta... Així que em veu, m'escomet i em diu:

—Tingui, li guardava la clau de la seva cambra, a la butxaca. . Algú se li ha ficat al llit!!!

—!!!!

—He pujat a dalt i l'he trobat desfet... Res, es veu que algú seu company s'ha equivocat, i ha anat a ficar-se al de vosè... Després deu haver se'n adonat i ha marxat cap al seu: però devia anar esverat, i ha deixat els mitjons allà terra...

—!!!!

—Jo he tornat a fer-li el llit tan bé com he sabut, i m'he guardat la clau a la butxaca, perquè no sé li anés a ficar ningú més...

Vaig comendre-ho tot... El bon «sereno» no sabia que el que havia estat al meu llit era jo mateix, i tot era donar-me explicacions, perquè no m'enfadés. i jo ¿què havia de fer? ¿Dir l'hi? No! L'home creia haver fet un gran servei, i demostrar-li que el que havia fet resultava una «planxa» hauria estat inhumà.

Vaig limitar-me a donar-li les gràcies; vaig dir-li que els mitjons ja trobarien amo i, pujant escales amunt, vaig anar a dormir de debo.

Uns trucs fortíssims a la porta de la meua cambra varen despertar-me... Salto del llit, obro i era un company que, perquè ell no sabia dormir, havia tingut la gentilesa de venir-me a despertar. Eren dos quarts de set...

Em vesteixo, baixo i a la porta trobo el «sereno» que va dir-me amb la seva natural simpatia:

—S'ha alçat molt de matí... ¿Ha dormit bé?

—Ja ho crec! De primera.

—I l'home tot apesarat afegí:

—Llàstima, que ahir se li anessin a ficar al llit!..

—Es igual... —vaig fer jo —Ja està fet!

—I els mitjons?

—Tot està arreglat... El seu amo ja els porta.

I com que em venien ganes de riure, vaig sortir al portal i mirant l'estatua del general Prim, vaig simular que em reia d'un colom, que li feia equilibris a la punta del sabre.

MON MILDA